Daniel

Daniel

La drept vorbind, Daniel nu se înscrie în cadrul preocupărilor cărţii noastre, deoarece nu ştim nimic despre părinţii lui. însă el a trăit cam în aceeaşi perioadă cu tinerii prinţi de care ne-am ocupat în capitolul precedent. Erau cu toţii de vârste apropiate şi nu-i deloc exclus ca şi Daniel să fi fost expus aceloraşi tentaţii ca ei. Oare să fi fost şi el unul dintre tinerii prinţi cărora Ţefania le adresase un mesaj atât de solemn? Daniel şi prietenii lui au refuzat mâncările delicioase ale împăratului Babilonului, preferând să consume zarzavaturi şi apă în loc de băuturi alcoolice. „Daniel s-a hotorât să nu se întineze cu bucatele alese ale împăratului" (Daniel 1.8). Această „alipire a inimii" de Dumnezeu care-l caracterizează pe Daniel se regăşeşte în sânul Bisericii primare (Faptele Apostolilor 11.23) şi este un lucru de care avem nevoie şi azi, noi şi voi toţi. O, dacă ar putea copiii noştri să vadă că inimile noastre sunt realmente şi pe deplin alipite de Domnul şi că noi am rupt orice legătură cu lumea şi cu felul ei de a fi, fie că este vorba de îmbrăcăminte, hrană, băutură sau orice alt lucru. Trebuie să putem spune şi noi împreună cu Pavel: „Departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită faţă de mine şi eu faţă de lume" (Galateni 6.14).

Pavel şi lumea erau vrăjmaşi de moarte. Nu aveau nimic în comun, nu aveau ce discuta împreună.Dumnezeu să vă dea harul să-i puteţi călăuzi în aşa fel pe copiii voştri încât să meargă pe urmele lui Daniel, şi nu pe ale fiilor lui Iosia.